

og navnlig korrekt og lagde denne Aften i de følelsesfulde Partier en Ømhed i Foredraget, der var som en fornyet Kærlighedserklæring til den højtelskede, en Forsikring om den taknemlige Lykke, som fyldte hans Sjæl.

Imidlertid stod Jakobe henne i den aabne Havedør med Skuldren støttet til Karmen og Armene korslagte under Brystet og saae ud paa Regnen. Hendes Opmærksomhed var temmelig hurtig gleden bort fra Musiken; — ganske virkningsløst listede Eybert sine indsmigrende Toner ind i hendes Øre. Hun stod og tænkte paa, at Per altsaa alligevel ikke havde vist sig; og hun var nu nærved at føle et lille Savn derved. Hun havde ikke set ham siden det Middagsselskab, da hans Opførsel ved Bordet endelig havde faaet hendes Taalmodighed overfor ham til at briste; og hun havde i de mellemliggende Dage for Alvor tænkt paa at anmode Faderen om at forbyde ham Huset. Nu var hun alligevel glad ved, at hun ikke havde gjort det. Saa langt hun end var fra at dele sin Broders og Onkelens Beundring for ham, saa var dog denne Dags megen forherligende Tale om ham ikke bleven ganske uden Indflydelse paa hende. Hun begyndte at erkende, at hun vistnok havde værdsat ham for ringe ... maaske derfor ogsaa bedømt hans Væsens Egenartethed for strengt. Maaske var han virkelig en Naturkraft, der en-